

El Inmigrante

BOLETIN INFORMATIVO DE LA
ASOCIACION DE AMIGOS DEL PUEBLO MARROQUI

إثران

المهاجر

التعب المغربي

المنشور الإخباري لجمعية أصدقاء

N. 36 octubre 2005

Itran
Asociación de Amigos del Pueblo Marroquí

ALI L'MRABET
ENTREVISTA EN EXCLUSIVA

www.itran.tk

en català

ITRAN
Associació d'Amics del Poble Marroquí
Casanova 175
08036 BARCELONA
Telèfon:
+34 636 22 59 85
Fax: +34 932 63 37 60

Correu electrònic Associació
itran_marruecos@yahoo.com
Correu electrònic Revista
revistaitran@yahoo.es

Director
Mohammad Alami Susi

Sots-director i Redactor en Cap
Francesc-Xavier Marín Torner

Consell de redacció
Yussef Amhrani
Chelo Bazaga
Josep Manel Ballarín
Maité Cabié
Nadia Idrissi
Abderrahim Najib
Àngel-Jesús Navarro
Ma.Victòria Espinal
Fátima Saban
Lluís Valls

Disseny i Maquetació
Àngel-Jesús Navarro Guareño
AngelJesusNG@blanquerna.url.es

L'equip de redacció no es fa responsable de
les opinions particulars que puguin
manifestar-se en aquesta publicació

La versió en català d'aquesta revista es
realitza amb el suport de la Plataforma per la
LLENGUA

EDITORIAL

Estimats Socis i sòcies, col·laboradors i col·laboradores, amigues i amics

Us agraïm la preocupació que heu mostrat per la tardança en sortir aquest número motivada perquè, a partir d'ara, ens hem proposat elaborar també una edició en àrab. A més, acabem de tornar de la visita al Marroc on, com ja sabeu, hem dut a terme la sisena campanya d'escolarització a la zona de Rachidia, en concret en Erfud.

Aquest any hem equipat a 850 nens/es amb material escolar bàsic i una motxilla per al transport de tots els seus llibres. També hem equipat una aula d'informàtica especialment dedicada a les dones amb més de 20 ordinadors, una aula amb 15 ordinadors en un institut de batxillerat i una altra amb 14 ordinadors en un altre institut de Erfoud. Igualment, hem donat 5 ordinadors a un col·legi, i 1 ordinador més a 6 col·legis per al seu ús en tasques d'administració i secretaria. També inaugurarem una sala d'informàtica amb 7 ordinadors en un institut a Sidi Moumen (Casablanca).

En un altre ordre de coses hem apadrinat a 3 nens i a una nena per solucionar-los problemes de vista, fent-nos càrrec de totes les despeses del metge oftalmòleg i la compra de les ulleres corresponents. També hem donat roba a 41 dones viudes o separades necessitades, així com hem lliurat diners en efectiu per a aliments de primera necessitat. A Tetuan vam lliurar diners a l'Hospital de Tuberculosos perquè contractessin personal per condicionar els entorns del centre.

Som plenament conscients que això és insuficient, però sabem que hem sembrat una llavor que, si la cuidem, a mitjà termini donarà el seu fruit. Per això volem agrair a totes les persones i entitats que ens heu ajudat en aquesta campanya, sigui donant material o diners, o simplement dedicant algunes hores del vostre temps perquè tot això hagi estat possible. Us donem les gràcies sincerament i esperem que aquesta cooperació segueixi amb més còmplices de cara a la pròxima campanya, en la qual esperem aconseguir calçat, bates, material escolar, ordinadors i apadrinar a molts nens.

Respecte a la Revista, en aquest número comencem una secció d'entrevistes que esperem sigui del vostre interès. En cada número ens proposem presentar-vos l'opinió d'alguna figura rellevant que, des d'un punt de vista plural, ens ajudi a comprendre la situació al Marroc i en el món àrab en general, així com les condicions de vida dels immigrants magrebins.

LA JUNTA DIRECTIVA

INDEX

Editorial

PÀG. 2

Ali L'Mrabet: "Si vols llibertat d'expressió has de lluitar per ella"

PAG. 3

Chelo Bazaga: D'oca a oca..."

PAG 8

Nadia Idrissi: L'expedient del Sàhara

PAG. 9

Francesc-Xavier Marín: Ceuta-Melilla en el punt de mira

PAG 10

Noticurts

PAG 11

Ali L'mrabet "Si vols llibertat d'expressió has de lluitar per a ella"

Nascut prop d'Alhucemas, Ali Lmrabet va estudiar en l'Aliança Israelita Internacional i va cursar Literatura Comparada en La Sorbona (París). Passa dos anys treballant a l'Ambaixada el Marroc de Buenos Aires i, al seu retorn a Rabat, comença col·laborar en Le Quotidien du Maroc, La Vie Économique i, principalment, en Le Journal. El mes de març del 2000 funda Demain, que serà clausurat el desembre del mateix any. El gener del 2001 funda Demain Magazin, el primer setmanari francòfon satíric del Marroc i, a la tardor de 2002, la revista Douman redactada en àrab.

Condemnat el 21 de maig de 2003 a quatre anys de presó incondicional per "amençar la integritat del territori nacional" i per "soscavar la monarquia". Li va ser imposada una multa de 20.000 dirhams i es van prohibir les seves revistes. Reduïda la seva condemna a tres anys, ingressa a la presó de Salé (Rabat). Després de 231 dies a la presó i dues vagues de fam, va ser indultat pel rei Mohammad VI el 7 de gener de 2004. El passat 12 de gener de 2005 va sol·licitar l'autorització per publicar un nou setmanari satíric amb el nom de Demain Liberé. El 22 de març va obtenir una autorització provisional per al seu llançament i, estant a l'espera que el 22 d'abril li concedissin el permís definitiu, el Tribunal de Primera Instància de Rabat el condemna per difamació, el multa amb 50.000 dirhams i l'inhabilita per exercir la professió durant 10 anys.

Premi Protagonistes en la categoria de Periodisme ; Premi Columnistes del Mundo ; Premi La Golondriz del Martirio Humorístico de l'Acadèmia de l'Humor ; Premi El Diari d'Occident a la llibertat d'expressió ; Premi José Couso a la Llibertat d'Expressió.

L'Immigrant: Els últims anys, la teva defensa de la llibertat d'expressió t'ha portat a judicis, a la presó, a una vaga de fam i a marxar del Marroc... Com algu pot resistir aquesta situació?.

Ali L'mrabet: No sé si podem parlar de resistència... Algunes vegades dic (i la gent riu) que sóc com un virus; a un virus, si l'ataques amb antibiòtic, arriba un moment en què ja ho resisteix tot. El que ha fet contra mi en els últims 7 anys el règim del Marroc (no el govern que no pinta res sinó el Palau Reial i els serveis secrets del Ministeri de l'Interior), han estat atacs de tota mena: reclamacions a Hisenda i a la Seguretat Social per si pagàvem els impostos, amenaçar als treballadors de la revista, trucar per telèfon per atemorir-nos... Ja sabem que al Marroc es controlen perfectament les línies telefòniques, els mòbils i els fixos, i que saben perfectament qui truca i a qui truca... Et persegueixen durant un mes amb trucades, amenaçant-te, i saps perfectament que l'Estat sap qui truca. És un sistema per atacar el teu estat mental. Quan la premsa oficial o oficialista t'ataca tot el dia (insults, amenaces, coaccions) arriba un moment en què ja no t'importa absolutament res.

L'Immigrant: Aquest control sobre els mitjans de comunicació està molt generalitzat, o està centrat específicament en alguns mitjans?.

Ali L'mrabet: Penso que el mitjà que està controlat o que és objecte d'intents de control és bàsicament la premsa escrita, els que venen més, els més autènticament independents, perquè hi ha alguns diaris que són "independents" però de fet depenen de les subvencions de l'Estat o de la publicitat... Però la meva revista depenia exclusivament del lector; vivíem únicament de les vendes que teníem, i això et dóna una llibertat total. Crec que amb el temps l'Estat n'està aprenent, abans ens atacava directament però ara ho fa a través d'intermediaris. Però nosaltres també ens estem adaptant, aprenem a buscar errors quan ens ataquen.

L'Immigrant: Quina capacitat tenia una revista com la teva de mantenir un número constant de lectors malgrat les prohibicions?.

Ali L'mrabet: Teníem una pila de lectors i de totes les classes socials i en certa manera aquest era el problema; el nostre èxit i el nostre problema. Perquè si haguéssim venut simplement 5000 o 10000 exemplars ens haguessin deixat en pau, però veníem molt i ens ficàvem en assumptes que a ells els molesten molt. La nostra capacitat quedava constatada cada setmana. Moltes vegades trèiem la revista divendres a la nit i dissabte a la nit ja estava esgotada. Teníem unes possibilitats tremendes...

L'Immigrant: La revista tenia una gran difusió en tot el territori marroquí?

Ali L'mrabet: Cada setmana ens trucaven els quiosquers demanant més exemplars perquè s'esgotaven ràpidament. I això tenint en compte que ens robaven alguns exemplars i que altres no arribaven a destí... Malgrat això veníem moltíssim.

L'Immigrant: Quina tirada teníeu?

Ali L'mrabet: 70000 exemplars, dels quals veníem uns 55.000. I cada setmana anava en augment. Érem l'única revista que augmentava en vendes cada setmana.

L'Immigrant: Hi havia periodistes interessats en treballar en aquest tipus de revistes?. A quants periodistes tenies a la plantilla?

Ali L'mrabet: Per evitar coaccions i amenaces decidim que l'únic que signaria les editorials seria jo. És com Le Canard Enchaîné. Teníem 4 o 5 periodistes a la plantilla, però en realitat una pila de periodistes treballava amb nosaltres. Per exemple, la gent que treballava en medis oficials però que tenia informació ens la venia sabent que la informació que ens donava era seriosa i que nosaltres el pagaríem. En aquest sentit teníem corresponsals a tot Marroc.

L'Immigrant: Vas rebre diversos avisos que et clausurarien la revista. Quines explicacions et donaven?

Ali L'mrabet: No rebia avisos oficials sinó amenaces indirectes. Et truquen de la impremta dient que no poden imprimir... La nostra revista no tenia deutes i la llei obliga a l'impressor a imprimir si no tenim deutes... Ens arribaven missatges que els estaven molestant però no es ficaven directament amb nosaltres. Pressionaven al maquetista perquè no vingués el dia de tancament de la revista; el pressionaven i ni tan sols venia a cobrar la seva feina perquè l'havien amenaçat. A poc a poc, amb el temps, vam aprendre a lluitar perquè t'atacaven per tot arreu i va arribar un moment en què els cops ja no ens feien mal. M'aixecava al matí, em mirava al mirall i em deia: "¡Tu ets qui has provocat tot això!". I el mirall em responia: "No, jo no tinc aquests mitjans, jo no tinc poder... ". Jo no estic vinculat a cap ideologia. Tinc bona relació amb els islamistes tot i que no estic d'acord amb ells. Tinc relació amb gairebé tot el món. Quan hi ha una informació la traiem i punt. I sóc l'únic director del Marroc que mai ha estat condemnat per difamació, diguin el que diguin. I això és alguna cosa increïble perquè no els deixàvem de criticar...

L'Immigrant: Se us va acusar de corrupció...

Ali L'mrabet: Sí, sí, però nosaltres estàvem nets.

L'Immigrant: No hauria estat més intel·ligent per part de la Casa Reial, en comptes d'utilitzar segons quines estratègies, fer cas de les crítiques i prendre-les com a base per a la reforma que sempre s'anuncia i mai arriba?

Ali L'mrabet: És que estem parlant del segle XXI!. Va haver un sultà anomenat Harun al-Rashid, el sultà més poderós d'Orient, un tirà terrible però que acceptava la crítica; deia: "Sense crítica com puc saber el que passa en el món?". Jo crec que el Rei del Marroc ha d'acceptar la crítica, acceptar que no estem d'acord amb ells però que això no significa que siguem un partit polític o una ideologia. Ha d'acceptar que trenquem tabús amb l'humor. Però ells tenen molta por a l'humor...

L'Immigrant: El teu cas va tenir molt ressò públic. Això ha repercutit a l'hora de facilitar la feina dels periodistes o més aviat segueixen amb por?

Ali L'mrabet: Penso que al començament van agafar por, molta por. Però la veritat és que ara s'han adonat que si vols llibertat d'expressió has de lluitar per a ella. No te la donaran gratis. Alguns periodistes lluiten però altres no; el que intenten és gaudir d'ella però sense patir per ella.

"Es poden trencar tabús amb l'humor..., però ells tenen molta por a l'humor".

L'Immigrant: Vas ser una de les poques persones que va publicar una llista denunciant altíssims càrrecs de l'exèrcit que compraven llicències de pesca...

Ali L'mrabet: El que vam fer va ser treure un comunicat de l'Associació Marroquina de Drets Humans dient que hi havia una llista de criminals, de torturadors... Ens arriscàvem a rebre una querella. Algunes d'aquestes persones han estat condecorades per l'actual govern espanyol amb motiu de l'última visita dels reis d'Espanya...

L'Immigrant: No pot ser que un govern democràtic condecori a persones que han atemptat contra els drets humans... Això és fruit de la ignorància o respon a interessos inconfessables?

Ali L'mrabet: No es tracta d'ignorància perquè una de les ambaixades més importants d'Espanya a tot el món és la del Marroc, i l'ambaixador llegeix la premsa. El govern espanyol abans d'atorgar una condecoració s'informa. Penso que es va fer per oportunisme, i això és gravíssim perquè es tracta de persones acusades per Amnistia Internacional, Human Rights Watch o Reporters sense Fronteres per estar darrere dels pitjors atemptats contra la llibertat d'expressió al Marroc, de ser torturadors, segrestadors...

L'Immigrant: No obstant això, dóna la impressió d'una petita obertura en la TV, amb documentals entrevistant gent que va ser represaliada al seu moment per Hassan II...

Ali L'mrabet: Es tracta d'una revolució, però d'una revolució coixa. En primer lloc, quan va arribar la transició democràtica a Espanya es va treure del poder aquells que estaven a l'antic règim, però no se'ls va perseguir i se'ls va deixar morir en els seus llits tranquil·lament. Nosaltres ni tan sols els hem tret del poder; és més, aquesta gent ha estat condecorada per un govern democràtic... En segon lloc, ens diuen que la gent pot parlar del que va passar en temps de Hassan II, però els prohibeixen rotundament donar noms. Ho hauria entès perfectament si algun d'ells no estigués al govern, però és que encara estan al govern... En tercer lloc, ens diuen que la reconciliació abraça des de 1956 (any de la independència) fins a 1999 (quan mor Hassan II). Amb això volen dir que des de 1999 no hi ha cap atropellament dels drets humans, que es viu en una democràcia plena sense cap retrocés... Però des de 1999 hi ha hagut segrestos, arrestos il·legals i fins i tot assassinats. D'atropellaments als drets humans n'hi ha hagut molts, i un dels més greus és que 36 militants de l'Associació Marroquina de Drets Humans, tota la seva cúpula, van ser enjudiciats per haver-se manifestat pacíficament davant del Parlament. De quina reconciliació estem parlant?. Això és una farsa, una tapadora, una cortina de fum, alguna cosa per rentar-se la cara...

L'Immigrant: Què en queda de l'esperança de canvi que van suscitar els primers discursos del Rei?

Ali L'mrabet: Els que van creure que el Rei parlava seriosament eren estúpids o no sabien el que passava. Des de 1999 sabem que només hi hauria cops d'efecte. Per exemple, permetre a Abderrahman Selfati tornar al Marroc, permetre-li dir que és republicà, però no autoritzar que hi hagi un partit republicà... A Espanya es va fer una obertura, una transició que va passar per legalitzar al Partit Comunista. Però, al Marroc, què fem?. Estem en una transició democràtica però no sabem a on anem... només cal pensar en què vivim sota una constitució feta a la mida de Hassan II...

**El Marroc està vivint una revolució,
però una revolució coixa...**

L'Immigrant: Veus, a mig termini, un govern capaç de reformar les grans lleis: reforma agrària, codi de família...?

Ali L'mrabet: No, realment no. Com un govern del Marroc ho podria fer?. A les grans festes passen l'estona fent cua per besar la mà del Rei... Un govern així no pot fer grans lleis... L'única llei que necessitem és una constitució democràtica que contempli que el Rei regni però no governi. Al Rei ningú li vol treure el sou, ni l'ofici ni la posició..., però necessitem un primer ministre elegit pel poble i no pel Rei. Avui tenim un primer ministre que és una persona afable, però que no s'ha presentat a unes eleccions...

L'Immigrant: Tot això pot canviar la pressió dels islamistes?. En les últimes eleccions van tenir bastants vots...

Ali L'mrabet: Penso que els islamistes moderats sí que poden tenir influència a mig termini. Els salafistes no es van presentar a les eleccions perquè no reconeixen la democràcia de les urnes, però van recolzar amb els seus vots als islamistes moderats.

L'Immigrant: A qui representa lassín?. És capaç d'organitzar manifestacions d'un milió de persones...

Ali L'mrabet: Representa molta gent. Certament és capaç d'organitzar manifestacions estructurades, disciplinades, sense provocacions.

L'Immigrant: I Per què no el deixen presentar-se?.

Ali L'mrabet: Tenen por de la seva força perquè lassín no és la classe alta sinó el poble.

L'Immigrant: A on van els vots dels seguidors d'lassín?.

Ali L'mrabet: No ho sé. Em sembla que no voten perquè hi ha una majoria de marroquins que no voten. Però el dia que lassín pugui presentar-se a unes eleccions penso que arrasarà per majoria absoluta...

L'Immigrant: L'islamisme és una excusa favorable a les classes dominants marroquines?.

Ali L'mrabet: Per damunt de tot és una excusa pel règim. Abans hi havia el comunisme i ara hi ha l'islamisme. El problema és que per Occident és millor tenir una satrapia controlable que no pas una autèntica democràcia que no pugui controlar. Els principals culpables som nosaltres: si no tenim democràcia entre nosaltres és perquè no som capaços d'imposar els conceptes democràtics. Però no cal oblidar que Occident és el suport més important de les dictadures.

L'Immigrant: Diries que el govern acapara el tema de la immigració a favor seu?.

Ali L'mrabet: No sé si el govern pot acaparar la immigració a favor seu. Potser el que vol el govern és que quants més se'n vagin millor... Ara el que intenta fer és donar xifres a Zapatero fent veure que controlen la immigració. El Marroc és un Estat policial, pot controlar la immigració però no més d'un any. Arribarà un moment en què ja no podrà controlar-la. Els Estats Units (que és un poder econòmic enorme) no pot controlar la immigració que ve de Mèxic. Israel (que té un poder militar extraordinari) no pot controlar la gent que passa de les franges palestines... La misèria i la desesperació no les pot controlar ningú.

L'Immigrant: Hi ha 3500 km de costa i la frontera algeriana. Poden controlar-se aquestes fronteres tan immenses?.

Ali L'mrabet: La frontera amb Algèria no, però la frontera amb Espanya sí. Ningú surt d'Espígols sinó dels territoris pròxims a les Canàries o a l'Estret...

Ningú no pot controlar la misèria ni la desesperació

L'Immigrant: Què et va semblar el que va passar en les agressions contra marroquins a El Ejido?. No es va veure a ningú de la Fundació Mohamed V...

Ali L'mrabet: Segurament van pensar que no valia la pena preocupar-se de gent sense papers... L'ambaixador sí que va anar a veure a l'alcalde, però també hauria d'haver anat a parlar amb els marroquins. El problema no és el que no va fer la Fundació sinó per què tants marroquins emigren...

Per a Occident és millor tenir una satrapia que pugui controlar que no pas una autèntica democràcia que no pugui controlar

L'Immigrant: La il·legalitat aquí és millor que la legalitat allà...

Ali L'mrabet: I la gent no es suïcida (perquè és un suïcidi) agafant una pastera sense saber nedar?. Què vol dir això?. Com fer que el Marroc es desenvolupi?. Ara han fet una aliança ideològica amb els Estats Units. La Unió Europea té un paper import, però no netejant les botes del règim marroquí...

L'Immigrant: L'actitud del govern d'Aznar respecte al Marroc va ser equivocada?.

Ali L'mrabet: Els dos governs van tenir unes actituds completament equivocades. En primer lloc, Mohammad VI va dir que no hi hauria cap acord de pesca quan l'hi havia promès verbalment a Aznar... Aznar va pensar que tenia la paraula, no d'un ministre, sinó del Rei en persona; i aquí va haver el problema perquè es va sentir defraudat. En segon lloc, quan Rajoy (llavors ministre de l'interior) va reaccionar dient que els 200.000 immigrants marroquins s'havien d'atèner a les conseqüències, què pretenia?. Amençar?. Però no s'amenaça a un país amic... En tercer lloc, quan uns insensats decideixen ocupar una roca que no interessa a ningú, s'organitza un xivarri terrible i hi ha una resposta desproporcionada d'Espanya, què significa això?. No podem dir simplement que Aznar en va tenir la culpa, o que la va tenir Mohammad VI. El problema és d'algú que és autoritari i creu tenir sempre la raó, i és d'algú que és totalment insegur i que creu tenir raó a causa d'un poder diví...

L'Immigrant: No van fallar els serveis diplomàtics de les dues parts?.

Ali L'mrabet: Com es pot treballar quan el ministre d'afers estrangers depèn directament del Rei?. La diplomàcia espanyola es va posar a treballar, però la marroquina depenia únicament del Rei... Si el conflicte es genera a la Casa Reial és molt difícil solucionar-lo... També hi havia una enemistat personal entre el Rei i Aznar. Hassan II era un tirà però era molt intel·ligent; sabia que la ira no l'havia de portar a fer estupideses, que havia d'impedir que el seu comportament envaís la seva intel·ligència. Hassan II hagués agafat un avió i hauria anat a Madrid...

L'Immigrant: El fet de no signar l'acord de pesca tampoc beneficiava al Marroc...

Ali L'mrabet: Ens havien dit que les empreses espanyoles ens robaven el peix, i que si el Marroc controlava totes les aigües el peix seria molt més barat... Els diners que abans rebia el Marroc en concepte de compensació ja no els rebem. Hi ha molts vaixells que pertanyen a generals i a gent pròxima a Palau que descarreguen directament la mercaderia en ports espanyols i els diners mai venen al Marroc. Els vaixells tornen al Marroc completament nets, sense res... Jo crec que les aigües territorials són aigües territorials, però que els pescadors espanyols que pesquen al Marroc des de fa segles tenen alguns drets. El Marroc havia d'haver fet un gest davant els vaixells artesanals, perquè són moltes famílies i aquesta gent pesca al Marroc des de fa segles. Però el nerviosisme i l'ànsia de venjança han estat més forts que la solidaritat...

L'Immigrant: Deixar que els vaixells espanyols pesquin no fa que els marroquins perdin llocs de treball?.

Ali L'mrabet: No hem guanyat llocs de treball. Les aigües marroquines estan controlades per Espanya i les descàrregues de vaixells i els diners que han d'entrar al Marroc no ho fan al Marroc sinó a Espanya. Els vaixells descarreguen a les illes Canàries. Qui té les llicències de pesca?. Alguns generals, coronels, germans de ministres, amics dels germans del Rei... Les llicències de pesca cal comprar-les a un preu altíssim. Ara la Unió Europea està negociant quotes amb el Marroc. Els pescadors andalusos i gallecs que pesquen al Marroc des de fa segles tenen el dret de seguir aquí, i el Marroc ha de ser més solidari amb aquesta gent. No pot ser que a canvi el Marroc demani a la Unió Europea que es legalitzi als immigrants. Si som generosos amb els pescadors artesanals podem exigir a la Unió Europea que sigui generosa amb els nostres immigrants...

L'Immigrant: La Unió Europea potenciarà un tracte comercial preferent amb el Marroc?.

Ali L'mrabet: Hi ha un acord de lliure canvi, però no és previsible una futura integració com Turquia. Turquia té un règim que va fer una revolució laica mentre que al Marroc encara es besa la mà al Rei...

El factor sorpresa de la visita del monarca Mohammad VI a la Casa dels Nens, un orfenat de Ain Chock, a Casablanca, amb 700 nens, va resultar ser " non grata" per a les dues parts, ja que va posar de manifest la miserable realitat que pateixen aquestes criatures i, a la vegada, la inhumanitat dels responsables al permetre que aquests nens subsisteixin (doncs no és cap altra cosa) de manera infrahumana.

L'esmentat centre manca d'aigua potable, d'aixetes en sanitaris, de vidres en les finestres, de portes per als banys, de cadires per als menjadors; la roba del llit està destrossada, clar que gairebé no té importància, quan resulta que no hi ha llits suficients per a tots i es veuen obligats a amuntegar-se a les escales o a terra, on les capes de porqueria estan esteses per tot l'edifici.

Però el fet més detestable és que, a més a més de tot allò esmentat, la fam cala en ells, doncs els aliments no arriben per a tots, cosa que provoca autèntiques batalles en la lluita per a aconseguir un roseg de pa. Ah, no voldran que s'empatxin de menjar per no portar-los a la infermeria!. Clar que seria impossible, doncs NO EXISTEIX!.

I tot això ocorre en un orfenat que rep subvenció directa dels impostos aplicats al sacrifici de cada animal que passa per l'escorxador!. Com seran els 4215 orfenats restants, si aquest és el de "5 estrelles"?. El que té de lamentable el cas és que el ministre de Desenvolupament Social, Abderrahim el Hamchi, tenia coneixement de la situació, però... "no va gosar" intervenir per no difamar a l'Associació benèfica, pel que sembla emparada per la legislació.

Davant aquests horrors ens preguntem: Per què segueix obert el centre?. Potser pel ministre de Desenvolupament (massa ocupat en el desenvolupament) que està desatenent el subdesenvolupament en el qual es troba el seu país?. Qui està inflant-se les butxaques?. El president de l'Associació Musulmana benèfica, la més antiga del Marroc?. ¿O bé el director del centre, per estar mancat de dignitat i moral i permetre aquesta injustícia i aberració?. Existeix el ministre de Salut Pública?. Quins professionals estan al capdavant d'aquestes institucions que no tenen ni ètica ni humanitat per permetre aquestes condicions insalubres per a aquests nens que, estant en ple desenvolupament, manquen de l'essencial?. La seva majestat hauria de prendre mesures molt dràstiques entorn això per eradicar aquestes injustícies. Allò dit... d'oca a oca i ...

Chelo Bazaga

PARTICIPA EN AQUESTA INICIATIVA:

Fes-te soci o subscriptor!

SUBSCRIPCIÓ REVISTA o ASSOCIACIÓ

Nom: _____ Cognoms: _____

Adreça: _____ Població: _____

Codi Postal: _____ Província: _____ País: _____

Telèfon: _____

Correu Electrònic: _____

Gir bancari al compte de ITRAN

2013 0205 15 0205977236 Caixa de Catalunya /

Gran de Gracia, 50 BARCELONA

ITRAN – Associació d'Amics del Poble Marroquí
CASANOVA 175
08036 Barcelona
Tel +34 636225985
Fax +34 932633760
Adreça electrònica
ltran_marruecos@yahoo.com

Adreça electrònica Revista
Revistaitran@yahoo.es

Estic farta de les constants turpituds del Govern Marroquí en l'expedient del Sàhara. Des que es va recuperar el Sàhara de mans espanyoles, i tenint a tota l'opinió pública i a la majoria dels països fora de l'òrbita de l'antiga Unió Soviètica a favor seu, els responsables marroquins s'han dedicat a dormir diplomàticament en comptes de desplegar tots els seus Diplomàtics (de veritat) i posar-los a treballar per a fer escoltar la nostra tesi. El Govern, de la mà del Sr. Basri, es dedica a comprar amb molts diners a les principals famílies Sahrauís, invertint en el Sàhara desproporcionadament en detriment descarat de la població marroquina que ha patit, a banda dels morts pel conflicte, calamitats en tots els aspectes. El Marroc deixa de créixer en escoles, hospitals, falten medicaments,... mentre augmenta una pobresa immensa any rere any, tot per la pèssima gestió de corruptes mandataris amb sistemes feudals que gaudeixen de subvencions, dels millors llocs de treball, d'una immunitat superior a la dels parlamentaris. Els capitosos disposen de bones cases i cotxes (per descomptat), generoses beques...; i tot això no els basta, volen més i més diners per poder seguir defensant la marroquinitat (XANTATGE IMPLACABLE). El Polisari, mentrestant, s'ha dedicat a treballar diplomàticament i a convèncer l'opinió pública utilitzant tots els mitjans, fins a la innocència dels nens que es dediquen a portar amb l'excusa de vacances, utilitzant-los com a arma sensibilitzadora cap a les famílies i entorns que els acullen. Mai accepten un cara a cara amb especialistes marroquins en el tema. Però ara s'han vist cada dia més sols i abandonats per la comunitat internacional com les més importants ONG per ser corruptes, vendre l'ajuda humanitària, segrestos, intimidacions ,vulnerar els drets humans, falta de llibertat en els camps, despeses i ritme de vida dels seus dirigents desproporcionat, etc.... Tothom sap que serveixen als militars algerians per la seva ambició de tenir controlat el Magreb i la seva sortida al mar. Ara, davant la seva desesperació, comencen a buscar desequilibris. I al Marroc, a sobre, no aprofita el moment per treure d'una vegada els seus millors diplomàtics i fer veure la realitat i el xantatge al que estan sotmesos constantment, en comptes d'optar pel maleït silenci que és el que més perjudica a tot el poble Marroquí.

Nadia Idrissi

ENTITATS DE CONFIANÇA

El Govern regula l'assistència d'imams a les presons

Les presons espanyoles compten, en aquests moments, amb un total de 1.168 interns musulmans repartits per 68 centres penitenciaris. Segons es recull en la Memòria Econòmica del projecte del Reial Decret pel qual es desenvolupen els acords subscrits per l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya, l'Administració Penitenciària sufragarà les despeses de materials i de personal religiós que ocasioni l'assistència a les presons prestada pels imams en funció del temps efectiu treballat. Aquestes despeses les afrontarà l'Administració central quan el nombre d'interns que sol·licitin l'assistència religiosa sigui igual o superior a deu. En aquest punt, s'estableix que el preu per hora que pagarà l'Administració serà de 4,62 euros a cadascun que presti aquest servei. A les presons on els reclusos que sol·licitin aquesta assistència oscil·lin entre 10 i 50 els imams dedicaran a això 4,5 hores a la setmana, que s'incrementarà en aquest mateix temps en trams de 50 reclusos, fins a arribar a les 18 hores setmanals si ho demanen més de 250 presos al centre penitenciar.

La Redacció, 10 d'octubre.

Increment de les transferències financeres cap al Marroc, primer exportador mundial d'haixix

Les transferències financeres dels 2.583.000 emigrants marroquins que viuen a l'estranger cap al seu país d'origen van arribar a uns 822 milions d'euros durant els tres primers mesos del 2005, va informar un comunicat de l'Oficina de Canvi. Això suposa un increment del 24,2 % respecte al mateix període dels últims 5 anys i, segons fonts oficials, ja representa el 13% dels dipòsits en els bancs marroquins.

La redacció, 5 d'octubre

Segons l'ONU l'ús dels derivats del cànnabis (marihuana i haixix) afecta a 163 milions de persones (el 4 % de la població mundial menor de 15 anys). El primer exportador i possiblement productor mundial d'haixix és el Marroc. Al voltant del 80% de l'haixix consumit a Europa i el 90% del consumit a Espanya i a França prové d'aquest país. Un informe conjunt elaborat entre l'ONU i el Marroc adverteix que a la zona del Rif hi ha destinades a aquest cultiu 134.000 hectàrees, amb una producció de 3.080 tones d'haixix. Unes 800.000 persones participarien en aquest cultiu i els guanys per família representen uns 2.200 euros encara que, evidentment, els majors beneficis no van als pagesos sinó als traficants.

La Redacció, 10 d'octubre

Ceuta i Melilla en el punt de mira

Són ja 14 els immigrants morts a la frontera de Ceuta-Melilla durant els últims dies. Massa víctimes que mereixen una forta denúncia. Quan hi ha morts no n'hi ha prou amb apel·lar a la Llei d'Estrangeria, als acords de col·laboració entre Espanya i el Marroc, o a intentar dissuadir als immigrants amenaçant-los amb la policia i les noves tanques. Quan tants subsaharians intenten arribar a Europa a través de Ceuta-Melilla, resulta francament insuficient centrar la qüestió exclusivament en incrementar els recursos per impermeabilitzar la frontera, en les mútues acusacions d'haver disparat contra les allaus humanes, o en les amenaces de deportació automàtica.

Els mitjans de comunicació han donat a aquesta notícia el relleu que es mereix. No obstant això, en aquests casos, creiem que resulta útil contrastar també l'opinió de l'altra part. Així, per exemple, l'editorial del diari Aujour-hui Le Maroc, editat a Casablanca, deia: "De cop, el Marroc està en el banc dels acusats de la premsa espanyola i estrangera, encaixonat entre l'espasa de les pressions europees i la paret dels fluxos massius de clandestins subsaharians. D'una banda, es demana al Marroc que impedeixi que aquests arribin a Europa i d'una altra se'l deixa sol davant d'un fenomen d'enormes dimensions. O, dit d'una altra manera, arregleu-ho com pugueu però arregleu el problema. Europa no només pressiona perquè el Marroc sigui el seu gendarme, sinó que també intenta agreujar encara més la seva insostenible posició obligant-lo a acollir els emigrants que van entrar il·legalment a Europa perquè s'encarregui d'enviar-los als seus països d'origen (...). Algèria, punt de passada important dels subsaharians, no participa en la lluita contra aquesta hemorràgia humana i ningú li ho retreu. Fins i tot quan es sospita que Algèria permet aquest trànsit, perquè tot el que contribueix a desestabilitzar el detestat veí marroquí ha de ser encoratjat (...). A la mala fe europea, el Marroc respon amb la seva passivitat (...). Amb aquesta actitud Europa no aconseguirà que millori la sensibilitat cap a un problema que exigeix un plantejament ben diferent. Caldria començar per convocar una conferència regional en la que participessin països subsaharians, europeus i del Zagreb l'objectiu de la qual seria buscar millors mètodes per lluitar contra un fenomen molt complex".

Francesc-Xavier Marin

La Secretària per a la Immigració aborda a Marroc el problema dels menors no acompanyats que arriben a Catalunya

La Redacció, 7 d'octubre

La secretària per a la Immigració de la Generalitat, Adela Ros, i la directora general d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència (DGAIA), Imma Pérez, van viatjar al Marroc el mes d'abril passat per abordar des de l'origen el problema dels menors no acompanyats que arriben a Catalunya. L'objectiu del viatge és posar les bases per iniciar un projecte d'integració, centrat en l'acompanyament familiar i social de menors marroquins que de manera individual pretenen iniciar un projecte migratori. El programa del viatge inclou entrevistes amb la ministra delegada de la comunitat marroquina a l'estranger, Nouzha Cekrouni, amb el ministre de Desenvolupament Social, de la Família i de la Solidaritat, Abderrahim Harouchi, i amb la Secretària d'Estat responsable de la Família, la Infància i Discapacitats, Yasmina Baddou.

Londres, centre internacional de la banca islàmica

Redacció 10 d'octubre

Quina És la major banca del món que opera d'acord amb criteris islàmics?. Pot sorprendre a primera vista però es tracta de bancs amb seu a Londres. Segons un informe fet públic el 15% dels fons manejats cada any pels grans bancs occidentals a Londres és d'origen musulmà. El Islamic Bank of Britain (IBB), fundat el novembre de 2004 com el primer banc islàmic a Europa disposat a atendre les necessitats de les clientes musulmans, opera sense interessos encara que sí cobra un suplement pels serveis subministrats. Compra els béns que les clientes le indiquen i després se'ls revèn a un preu fix a través de pagaments mensuals. Sabem que la Xària, basant-se en la sura 2 versicle 279 prohibeix la usura ("¡Oh creients que temeu a Déu, renuncieu, si realment ho sou, als guanys de la usura i us salvareu"), però se sorteja jurídicament introduint el concepte de coparticipació ("mud'arabá") en els riscos i beneficis financers. També els horaris laborals s'ajusten a la xària i els divendres el banc tanca entre les 13 i les 15 hores perquè els seus empleats acudeixin a l'oració.

Continua la construcció de la mesquita de Sevilla

Redacció 7 d'octubre

El mes de maig passat les associacions musulmanes de Sevilla al·litzaren un acord amb l'ajuntament per a la construcció de la gran mesquita andalusa. D'estil andalusí, la mesquita es construirà principalment amb les aportacions de Sheij Sultan bin Mohammad al Qassimi, emir de Sharjah, un dels set emirats que componen la unió Dels Emirats Àrabs. La mesquita, que tindrà una extensió d'uns 6.000 metres quadrats, podrà allotjar fins a 10.000 fidels. També inclourà una biblioteca, una sala de conferències i sales d'exposició.

Qaradawi declara que l'especulació immobiliària i els increments abusius dels preus i les rendes de l'habitatge estan prohibits en l'Islam

Redacció, 6 d'octubre

El famós savi islàmic de Qatar Yusuf al Qaradawi ha fet una crida en contra de l'especulació urbanística i la pujada indiscriminada dels preus i lloguers de l'habitatge. Qaradawi ha advertit també en contra de les pràctiques d'alguns contractistes i empreses d'adquirir gran quantitat de terrenys urbans amb la finalitat de crear una situació monopolística que els permeti imposar els preus. Aquestes pràctiques estan prohibides (haram) en l'Islam i són considerades una greu falta. Qaradawi va indicar que en l'Islam és lícit que la gent intenti guanyar tant diners com pugui, però es prohibeixen els guanys econòmics obtingudes a través de mitjans il·legítims o que comportin l'exploació de la gent. "Desgraciadament, a alguns musulmans no els importa si el seu diners és halal o no, i tampoc si s'estan apropiant de fons que haurien de correspondre als pobres, els orfes o al poble en general," va indicar Qaradawi.

Un fabricant tèxtil sirià borda l'Alcorà en 400 peces de tela

Redacció, 1 d'octubre

L'empresari tèxtil sirià Mohammad Mahir Hadiri ha escrit tot l'Alcorà en 400 peces de tela. Hadiri ha dedicat a aquesta tasca cinc hores diàries durant els últims quatre anys. L'empresari (a qui el govern iranià ha ofert anar-se'n a viure a Teheran) assegura que no vol obtenir cap benefici econòmic per la seva obra i que el seu únic objectiu era fer el treball més bonic possible.

S'inaugura la major mesquita d'Europa a la ciutat russa de Kazán

Redacció 6 d'octubre

Coincidint amb el 1000 aniversari de la fundació de la ciutat de Kazán (capital de la república de Tatarstan) es va inaugurar el passat 24 de juny la mesquita Qul Sharif, que s'ha convertit en la més gran d'Europa. La mesquita (construïda a partir de donacions particulars que van començar a rebre's en 1996) consta de dos nivells: en el superior està la sala de resades i al pis inferior s'ubicarà un museu i sales per a usos culturals. Seguint el model arquitectònic turc, l'edifici consta de quatre minarets de 57 metres i una gran cúpula de colors blanc i blau de 39 metres d'altura.

Una delegació del partit islamista PJD visita Espanya

Redacció, 5 d'octubre

Una delegació del Partit Justícia i Desenvolupament (PJD, el primer partit de l'oposició a Marroc) ha visitat Espanya entre el 26 de maig i el 2 de juny per reforçar les relacions amb els partits polítics, sindicats i organitzacions de la societat civil. La delegació, encapçalada pel secretari general del PJD Saad Edin El Otmani, es va entrevistar amb membres del Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) i del Partit Popular (PP), amb empresaris, amb l'associació de les víctimes del terrorisme i associacions d'emigrants marroquins a Espanya. Aquesta visita (inscrite en el marc d'un programa de visites del PJD a altres països com Itàlia i Argentina) té com a objectiu 'defensar els interessos polítics i econòmics del Marroc i corregir la imatge falsejada del partit que han propagat alguns mitjans de comunicació'.

Asociación de Amigos del Pueblo Marroquí

<http://www.itran.tk>

Itran_marruecos@yahoo.com

